

timaks sai süddaa ka täis, pealegi kui ta näggi, et naene ka Jummalal vilja rohkese te mõttis. Müüd jaggasid ühtepuhlo sanno teine teise kohta, ja ei olnud foggoni ennam üks meel. Mis üks tahtis, võlgas teine, mis üks heaks kütis, laitis teine! Pidi mees metsa minnema vuid raiuma, siis naene tahtis heino koo tua; ehl walmistas mees ennast linnale tele, siis naene sundis weskesele miinna. Ühhel olli ikka se meel, teisel teine, ja nenda maia läks hukka. Keile sai vihhaga agga polest tehtud, sest et üsna riid ja taplus nende seas olli. Kül föimasid, kül mandusid teine teist, ja kui Kirsti siis tuliise vihhaga mehhe farvo kargas, kül mees ka siis ommasi lõhhast jälle panni russikaga ja keppiga pihte, nenda et sedda taplemist teik kulla rahwas immeks ja pahhalaks pannid. Giisli nemmad sünitasid kavsi, agga ei neil olnud lasteši rõmo, ja et nemmad kül teid tiggeda ste sarmale parkusid, siiski ei surri neid roõtnud. Need kas-

vivid kuriaste ülles. Õssa ei meistnud, ja emma ei reitsind neid öppetada; ja se läbbi, et emma vihhaga liga hirmo neile ilmaasjata andis, teggi temma nende süddant kõrvuvalks ja tuima's. Nemmad näggid ja kuulid ühtepuhko wannemad vihma piddanud, teine teist sõlmawad ja peksmad, ega olnud siis immeks poõma, et nemmad wannemattest paho et holind. Kui nemmad kangelaks said, käis iggaüks omma teed, olli jo morelt vägga riikad ja teggid teistele valje tulli ja tvaerva.

Ment a olli üks õnneto luggu Rotti Jürri abbi eloga, ja et kül öppetaja kulla loetamisse ja mu aial neid maenitse ja kuusis leppitada; ja et kül ka monned wannad au sad kulla perre wannemad neid nomisid, siis kui ei se mõötund suggu! Kirsti tigge süddaa ei oñiud paigastli járel. Pahhanduseks olli se ello iggaühel, ja neil ennastel kahjuks, sest se läbbi saatid nemmad jo suu ma peál ennesele valje õnnetus. Et kuulge, mis

risti